

Nejc Kuhar

Štiriintridesetletni Tržičan Nejc Kuhar je lani po izjemnih uspehih v tekmovalnem turnem smučanju tekmovalne smuči postavil v kot. Pravzaprav ne ravno to, samo za tekme jih ne uporablja več. Eden od naših najboljših turnih smučarjev, tudi v mednarodnem merilu, je v teku na najvišji vrh Kamniško-Savinjskih Alp dvakrat osvojil naziv kralj Grintovca. Nejc Kuhar, univerzitetni diplomirani geograf, je alpinist in gorski reševalec ter lovec na rekorde v hribih. Njegov rekord, najhitrejši vzpon na Triglav in spust z njega, za katerega je iz Krme na vrh in nazaj porabil 2 uri 25 minut, še vedno drži.

Kaj je zahtevnejše, biti (najboljši) oče ali biti rekorder?

Haha, vsaka stvar je v svojem obdobju zahtevna, ko sem bil vrhunski športnik, je bilo zagotovo zelo težko biti najboljši oče. Prav to je bil tudi eden od razlogov, da sem se poslovil od vrhunskega športa, in zdaj je zagotovo težje biti rekorder, saj nimam več pravega treninga, ki bi mi to omogočal.

Bili ste eden od začetnikov v tekmovalnem turnem smučanju, torej bolj samotar kot ne. Je doseganje vrhunskih rezultatov težje, kot bi bilo, če bi bili del uigrane ekipe?

Vsekakor, tako zagnanost in predanost, kot sem ju imel za turno smučanje, ima redko kdo. Po drugi strani pa je bil ravno to razlog, da sem "prilezel" do takih rezultatov. Če bi bila taka zagnanost del uigrane ekipe, bi najbrž prišli tudi do kakšne medalje z velikih tekmovanj. Upam, da to uspe kateremu od mojih naslednikov.

Manca Ogrin vas je imenovala serijski zbiralec državnih naslovov. Takšno zbirateljstvo je zagotovo precej napornejše, dražje in zahtevnejše od zbiranja knjig, zakladov v geolovu in podobnega. Zakaj ravno ta šport?

Težko rečem, da sem bil zbiratelj državnih naslovov. Moj cilj je bil postati najboljši na svetu oz. se čim bolj približati temu. Posledica tega je bila, da sem bil v nekem obdobju v Sloveniji brez prave konkurence in sem naslove državnih prvakov osvajal "spotoma". Ampak nikoli nisem treniral, da bi osvojil naslov državnega prvaka, treniral sem, da bi osvojil medaljo na svetovnem prvenstvu, in čeprav je nisem, sem bolj ponosen na 5. mesto s svetovnega prvenstva kot na naslov državnega prvaka. Zakaj ravno turno smučanje? Še vedno menim, da je to najlepši šport, s katerim se lahko nekdo ukvarja, sploh če ima rad gore.

Ali ste, takrat ko ste še trenirali, lahko šli v hribe s turnimi smučmi popolnoma neobremenjeni s časom, zgolj za užitek?

Priznam, da je bila na večini treningov prisotna ura in neka posledična obremenitev s časom, ampak predvsem v smislu, da sem opravil načrtani trening, po intenzivnosti in dolžini. Moram pa priznati tudi, da na treningu redkokdaj nisem užival, saj mi je gibanje s turnimi smučmi po hribih vedno predstavljalo nekaj izjemno prvinškega, česar ne znam razložiti z besedami.

Nejc Kuhar kot gorski tekač Foto: DolomythsRun

Izjemno *fascinantno* je, kako hitro in lahkotno se je mogoče gibati s turnimi smučmi po zasneženih gorah.

Pri lovu na rekorde se ne da upoštevati vseh varnostnih ukrepov. Ali bi bilo to treba z vidika reševanja v gorah drugače opredeliti kot siceršnja reševanja?

Ne. V hribih sem – če ne štejem tekem, kjer je za varnost poskrbljeno – rekord lovil samo enkrat, ko sem opravil najhitrejši vzpon s spustom na Triglavu. Mislim, da tudi drugi tega ne počnejo prav pogosto. Dejstvo je, da moraš biti za lov na tak ali drugačen rekord v hribih zelo dobro pripravljen, kar pomeni, da se v hribih giblješ zelo pogosto, in to s hitrostjo, ki si je vaju glede na svojo pripravljenost. Menim, da sem bil tudi med lovom na rekord na Triglavu precej manj nevaren sebi in drugim kot marsikateri planinec, ki se v prave gore odpravi enkrat letno in takrat želi osvojiti Triglav. Ljudje imamo različne poglede na gore in nevarnosti v njih. Za nekoga, ki ni bil še nikoli na Triglavu, je tek tja gor vsekakor skrajno nevaren. Kdor se v hribih giblje vsak dan, pa izuri določene vrline, ki večini niso dosegljive in si jih tudi zelo težko razlagajo za sprejemljive.

Kako vedeti, kdaj je čas, da nehamo loviti rekorde?

Pri sebi sem zelo hitro spoznal, kdaj je bil ta čas, saj s pomanjkanjem treninga pade tudi fizična pripravljenost in hitro ugotoviš, da je vzpon na Triglav v uri in pol le še lep spomin (*smeh*) ●